

[Völkischer Beobachter, Kampfblatt der national-sozialistische Bewegung Grossdeutschlands, 9. Dezember 1939 Seite 2, Norddeutsche Ausgabe]

Saksa ja Suomen kysymys

Berliini, 8. joulukuuta

Neuvosto-Venäjän ja Suomen kriisin yhteydessä, mistä on nyt tullut avoin konflikti, eri suunnista ja ennen kaikkea Englannin ja Ranskan viranomaisten ja lehtien toimitustupien valhekeittämisestä on yritetty saada Saksa myötäsyylliseksi pohjoisen tapahtumiin. Erityisesti on väitetty, että Saksa on hylännyt siltä odotetun itsestään selvän velvollisuuden auttaa Suomea, johonka sitä sitovat lukuisat yhteiset siteet.

Sellaisten pahansuopien kuin myös typerien ja poliittisesti naiivien vihjailujen edessä näyttää tarpeelliselta saattaa Saksan suhteet pohjoismaihin viimeisten 20 vuoden aikana lyhyen kriittisen tarkastelun alaisiksi.

Ei ole epäilystäkään, etteivätkö Pohjolan kansat ole nauttineet Saksassa historialliseen ja tunnetaustaan perustuvaa erityistä sympatiaa. Mutta viimeisenä 20 vuotena tämä sympatia on tullut yhä enemmän y k s i p u o l i s e k s i. Kun Saksan valtakunta oli valta-asemassa Euroopassa, se oli aina pohjoisten intressien luonnollinen ystävä. Se on aina pysynyt uskollisena tälle periaatteelle läpi koko historiansa ja on osoittanut tämän katsantonsa lukuisia kertoja pienille Pohjoismaille.

Kun maailmansodan päättyessä Saksa jäi Liittoutuneiden rikottua sanansa sanansa voimattomuuden tilaan, missä ns. voittajavaltiot latasivat sille, ilman maan kykyä puolustautua ja saamatta apua, kaikki epäoikeudenmukaiset ja kohtuuttomat vaatimukset, Berliinistä löytyi vähemmän Pohjoismaiden aktiivista tukea - vaikka olikin luonnollista että näillä mailla ei ollut mahdollisuutta sellaista toimittaakaan - mutta kuitenkin vähintään sympatiaa ja moraalista tukea, mitä olisi odotettu Saksan kansalle sen onnettomuudessa.

Tapahtui päinvastainen. Noina Saksalle katkerina vuosina yksikään Pohjoismaa ei sanonut painavaa sanaansa Saksan kansalle kohdistettua suunnatonta epäoikeudenmukaisuutta vastaan. Jokaiselle järkevälle ajattelijalle olisi tullut olla selvää, että ennemmin tai myöhemmin tämä epäoikeudenmukaisuus tulee kostautumaan ja sen myötä maailma tulee ajautumaan mitä ankarimpaan levottomuuteen, kun se ei onnistunut saamaan oikeaan aikaan muutosta siihen. Mutta sen sijaan, että Pohjoismaat olisivat kulkeneet tähän suuntaan, ne olivat aivan Geneven Kansainliiton perustamisesta lukien tämän järjestelmän uskollisimpia kannattajia ja puolustajia, mikä koko järjestelmä ei tähännyt muuhun kuin Saksan alistamiseen ikuisiksi ajoiksi.

Pohjoismaat pysyivät uskollisina Kansainliitolle silloinkin, kun sen todellisen luon-

teen Versaillesin sopimuksen toimeenpanijana ja status quon vartijana olisi pitänyt käydä selväksi naiivimmallekin poliittiselle tunnolle.

Turhaan Saksa odotti sympatian merkkejä, kouriintuntuvaa moraalista tukea, mutta joko asiasta ei kiinnostuttu tai rajoittauduttiin Geneven keskustelukerhon puitteissa laimeisiin tai ponnettomiin ideologisiin argumentteihin.

Pohjoismaat Englannin vanavedessä

Pohjoismaat ajautuivat enenevässä määrin Englannin politiikan vanaveteen. Tälle oikeenmukaista oli asennoituminen Abessinian konfliktiin, kun pohjoismaalaiset osoittautuivat olevan niin innokkaita sodanjälkeisen systeemin puolestapuhujia, niin että he eivät vain antaumuksella ottaneet osaa sanktiopäätöksiin Italiaa vastaan, vaan panivat ne toimeen Italiaa vastaan lähes itsemurhaksi kutsuttavissa olevalla tavalla. Muutamit huvittavat poikkeukset vain vahvistavat tämän perusasenteen.

Kun kansallissosialismi nousi valtaan Saksassa ja Saksan kansa Adolf Hitlerin johdolla alkoi ravistaa pois kahleensa, niin suurin osa Pohjolan lehdistöstä ei tervehtinyt tätä iloisesti vaan joka askeleella kohti Saksan itsenäisyyttä ja jokainen Führerin teko Versaillesin sopimuksen syrjäyttämiseksi joutui pidäkkeettömän kritiikin kohteeksi.

Edistyksen, humanisuuden, liberalismien ja demokratian nimissä Saksa saatiin huonoon huutoon, häväistyksi ja taloudellisesti boikotoituksi. Tuskin oli päivääkään, jolloin lukemattomat Pohjoismaiden lehdet eivät harjoittaneet julkeaa ja solvaavaa kritiikkiä mitä tahansa Saksan politiikan menettelyä kohtaan. Jokainen Kolmannen valtakunnan lausuma tulkittiin sille epäedullisesti ja usein niitä lehdissä seurasi suorastaan käsittämättömiä hyökkäyksiä.

Tämä systemaattinen sen kaiken kieltäminen, mitä Kolmannesta valtakunnasta tuli, tunkeutui aina päättäviin piireihin asti, niin että saksalaisen osapuolen täytyi ei aivan harvoin käyttää virallisia kanavia tämän sietämättömän olotilan torjumiseksi.

Erityisen silmäänpistäväksi tämä Saksan vastainen kiihotus Pohjoismaissa tuli näkyviin kun Saksa ilmoitti näiden vuosien aikana halukkuutensa solmia **h y ö k k ä m ä t t ö m y y s s o p i m u k s e n** Pohjolan pienten valtioiden kanssa. Kun Tanskan ja Baltian maiden kanssa sopimukseen päästiin, osoittivat Ruotsi, Norja ja Suomi, että niillä ei ole kiinnostusta asiaan.

Ruotsi ja Norja selittivät tätä periaatesyillä. Suomi kieltäytyi kuitenkin hyökkäämättömyyssopimuksen solmimisesta, vaikka Saksa ei olisi ollut ensimmäinen maa, jonka kanssa Suomi olisi solminut tämänlaatuisen paktin.

Vaikka silloinkin Suomen asenne oli käsittämätön Saksan poliittisissa piireissä, ei liene aikaisemmin paljastuneiden asioiden kokemuspohjalta virhe otaksua, että silloiseen Suomen päätökseen vaikuttivat suuressa määrin Englannin sodanlietsojat, jotka muiden Skandinavian poliitikkojen hyvin palvelusten kautta olivat kutoneet sidosverkon Helsinkiin.

Nämä maat ovat antaneet ymmärtää, että ne huolimatta jatkuvasti toistetuista neutraalisuusvakuutteluista olivat vähemmän kiinnostuneita luomaan päättäväisessä ja tasapuolisessa pitäytymisessä rauhassa suhteessa kaikkiin osapuoliin, kuin toiveesta saada aikaan sen puolen poliittisen yllätteen, jota he kaikenlaisilla epäpuolueettomilla perusteilla sympatisoivat.

Tässä yhteydessä Pohjolan omalaatuiselle neutraliteetille on kuvaavaa, että juuri Skandinavian maat tunnustivat ja antoivat moraalisen tuen Valencian hallitukselle ei vain loppuun saakka vaan jopa sen yli, jolloin se ei enää ollut olemassa, ja jatkamalla tunnustuksen panttaamista Francoilta sellaiseen ajankohtaan saakka, jolloin jokainen lykkääminen voidaan tulkita toispuoliseksi kannanotoksi Francoa, Italiaa ja Saksaa vastaan.

Edelleen on kuvaavaa, että kaikki nämä maat ovat tähän päivään saakka Geneven Kansainliiton jäseniä, ja jonka artiklaa 16 ei ole kumottu, tuota huonomaineista sanktioartiklaa, joka sitoo pienet maat Ison Britannian intresseihin.

Länsivaltojen kanssa käydyn sodan puhjettua, eivät Pohjoismaiden asenteet ole lainkaan muuttuneet, mutta Saksan, jolla ei ole mielipide-eroja Pohjoismaiden kanssa ja joka on aina puolustanut historiassaan niiden intressejä, täytyy jälleen kokea, että juuri Pohjoismaat olivat ne, jotka lehdistössään ja kannanotoissaan omaksuivat kaikkea muuta kuin hyväntahtoisen asenteen Saksalle tärkeissä asioissa.

Jokainen maa voi hakea sympatiansa sieltä, missä se siitä tuntuu parhaimmalta. Mutta sitten sen ei tule valittaa, jos sille puolestaan ei osoiteta sitä määrää sympatiaa, jota se on vuosia odotellut turhaan. Saksan kansa on pakotettu nykyiseen sotaan brittisodanlietsojien toimien vuoksi, joita Skandinavian journalistit ja poliitikot eivät varmuudella ole vähiten tukeneet.

On naivia ja sentimentaalista odottaa, että Saksan kansan taistelussa tulevaisuudesta nyt yhtäkkiä tulisi avustaa kaikkia pieniä valtioita, jotka eivät ole aikaisemmin voineet olla tekemättä kaikkea Saksaa parjatakseen ja panetellakseen. Saksan valtakunta on vuosia kohdeltu vähintään kylmän välinpitämättömästi, jopa kopean torjuvasti, usein vähän salatulla ja avoimella vihamielisyydellä. Niinkuin metsään huutaa, niin metsä vastaa.

Saksan valtakunta on hyvin selvillä kiitollisuuden ja uskollisuuden velvotteista, mutta sen ystävyys ei löydy syrjäkujilta, jossa jossa jokainen voi niin halutessaan poimia ylös sen, josta hän aikanaan kieltäytyi. Saksan valtakunta on lojaali niille, jotka ovat sille lojaaleja, Saksan valtakunta tukee niitä, jotka tukevat sitä, Saksan valtakunta suo hyödyn niille, jotka sitä hyödyttävät.

Saksan kansalla ei ole mitään Suomen kansaa vastaan, päinvastoin. Saksan kansalla ei ole minkäänlaista vihamielisyyttä Pohjolan kansoja vastaan.

On syytä toivoa, että pohjoisten naapuriemme kohtaloiden johtajatt tulevat eräänä päivänä ajatelleeksi ja esittävät itselleen kysymyksen, onko parempi niin kuin menneinä vuo-

sina kallistaa korvansa englantilaisten kansainliittoapostolien ja sodanlietsojien kuiskutteluile vai antaa kansojensa luonnollisen intressin mukaisesti näkyvä osoitus ystävydestä Saksan kansan kanssa.